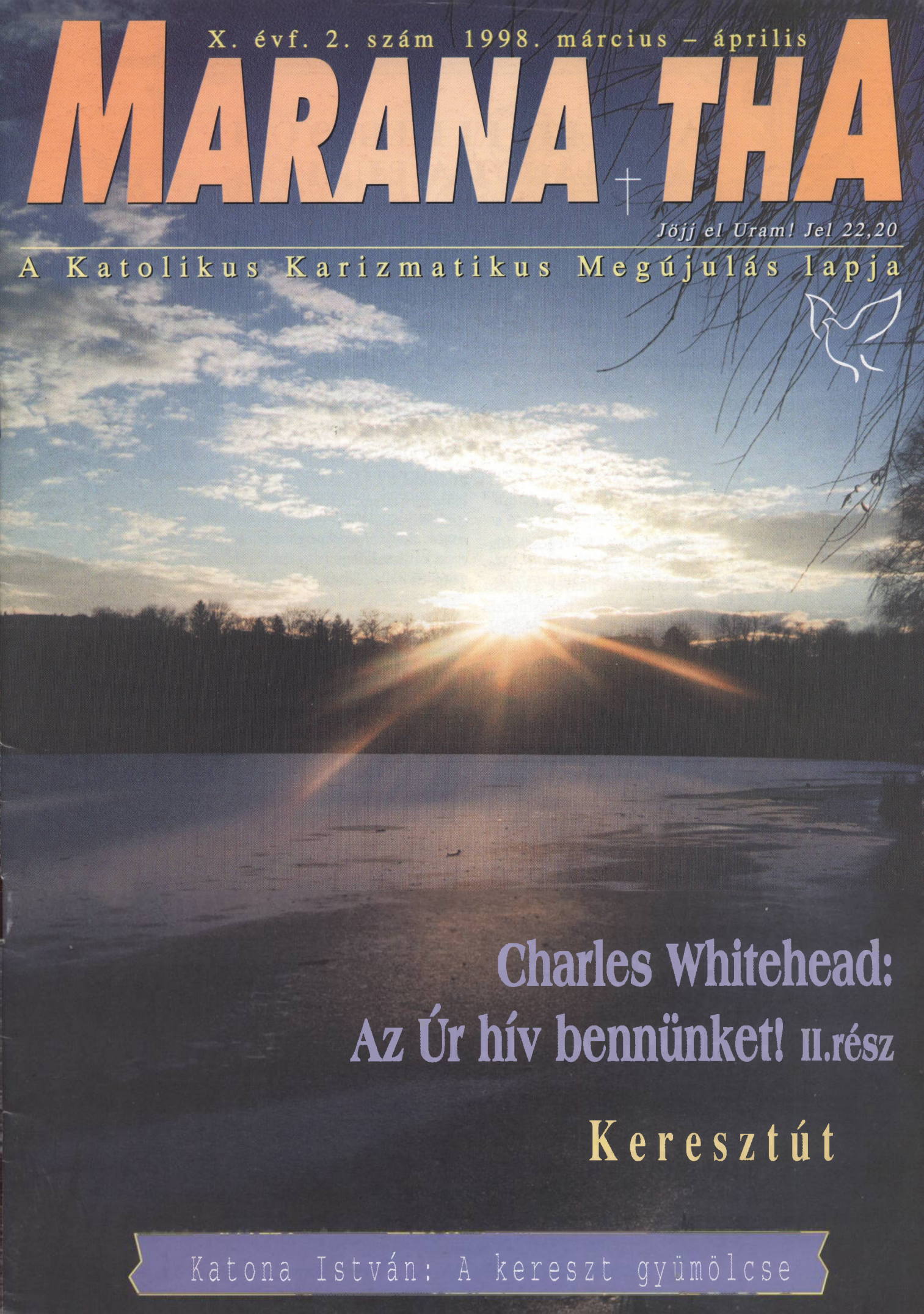
X. évf. 2. szám 1998. március – április

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Charles Whitehead: Az Úr hív bennünket! II.rész

Keresztút

Katona István: A kereszt gyümölcse

A LÉLEK, KI MEGGYŐZI A VILÁGOT A BŰNRŐL

BŰN, IGAZSÁG, ÍTÉLET

Amikor Jézus az utolsó vacsora termében búcsúbeszéde során szól a Szentlélek eljöveteléről, melynek „ára" az Ő elmenetele: *„Ha én elmegyek, elküldöm Őt néktek"*, akkor ezzel kapcsolatban menten hozzáfűzi: *„Amikor eljön, meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről."* Az igazság Lelke, az a Közbenjáró, aki az ígéret szerint *„tanít"*, *„emlékeztet"*, aki *„tanúságot tesz"*, aki *„elvezet a teljes igazságra"*, a most idézett kijelentés szerint ugyanaz, mint aki *„meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről"*.

Jelentősnek tűnik itt maga a **szövegösszefüggés**. A Szentlélekről szóló híradást Jézus összekapcsolja azokkal a szavaival, melyek a kereszt általi *„elmeneteléről"* szólnak, sőt hangsúlyozza ennek szükségességét: *„Jobb néktek, ha elmegyek, mert ha nem megyek el, akkor nem jön el hozzátok a Vigasztaló."*

Még fontosabb az **a magyarázat, melyet Jézus maga fűz** ehhez a három szóhoz: bűn, igazság, ítélet. Mert azt mondja: *„...meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről. A bűnről, amiért nem hittek bennem. Az igazságról, hogy az Atyához megyek és többé nem láttok. Az ítéletről, mert a világ fejedelme ítélet alá esett."* A bűnnek, az igazságnak és az ítéletnek Jézus elgondolásában **megvan a maga határozott értelmezése**, és ez különbözik e szavak jelentésétől, melyet olyan valaki tulajdonítana nekik, aki Jézus elgondolását nem ismeri. Ez az értelmezés utal arra, hogyan kell értenünk *„a világ meggyőzését"*, melyet a Szentlélek végez el. Itt fontos az egyes szavak jelentése, de az a tény is, hogy Jézus ezeket egymással összefüggésben használja ugyanabban a mondatban.

A **bűn** ezen a helyen hitetlenséget jelent, melyet Jézus az *„övéi"* között tapasztalt Názáretben. Ez küldetésének tagadását jelenti, ami az embereket odáig juttatja, hogy halálra ítélik őt. Amikor Jézus ezzel kapcsolatban az **igazságot** említi, bizonyára azt a végérvényes igazságot tartja szem előtt, melyben majd az Atya részesíti őt a feltámadás dicsőségében és a mennybemenetelben: *„Én az Atyához megyek."* Az így értelmezett bűn és igazság összefüggésében az **ítélet** azt jelenti, hogy az igazság Lelke feltárja a világ bűnét, mely Jézust keresztre halálra ítélte. De Jézus nem azért jött a világba, hogy megítélje és kárhoztassa: **azért jött, hogy üdvözítse**. Ez a kijelentés *„meggyőzi a bűnről és az igazságról"*, a világ üdvére és az emberek üdvösségére irányul. Pontosan ezt az igazságot látszik hangsúlyozni, hogy az *„ítélet"* csak a *„világ fejedelmére"*, a Sátánra vonatkozik, aki kezdettől fogva a teremtés művét az üdvösség, az embereknek Istennel való szövetsége és egysége ellen fordítja: ő már kezdettől fogva *„ítélet alá esett"*. Ha a közbenjáró Lélek fel akarja tárni a világnak ezt az ítéletet, ezt csak azért teszi, hogy Krisztus üdvözítő tevékenységét segítse.

Itt különösen ügyelnünk kell a Szentléleknek arra a feladatára, hogy *„meggyőzze a világot a bűnről"*, de ugyanakkor figyelembe kell vennünk a teljes szöveget, amelyet Jézus az utolsó vacsora termében mondott. A Szentlélek, aki a Fiútól átvette a megváltás művét a világban, átvette azt a feladatot is, hogy *„győzze meg a bűnről"* – gyógyítás céljából. Ez a meggyőzés **állandó kapcsolatban van az igazsággal**, azaz az Istenben való végső üdvösséggel, hogy beteljesedjék az üdvrend, melynek középpontja a megfeszített és megdicsőült Krisztus. **Istennek ez az üdvözítő terve** bizonyos módon kivonja az embert az **ítélet** alól, a kárhozat alól, amellyel a Sátánt, *„ennek a világnak fejedelmét"* sújtotta; ő az, ki bűne által *„ennek a sötét világnak kormányzója"* lett. Az ítélet ilyen beállítása tág teret nyit a bűn és az igazság megértéséhez.

II. János Pál pápa: Dominum et Vivificantem – részlet

AZ ÚR HÍV BENNÜNKET!

II/2. RÉSZ

(Elhangzott a VI. Országos Katolikus Karizmatikus Találkozón, 1997 november 1-én a Budapest Sportcsarnokban.)

Hallottam egy történetet a közelmúltban egy papról. Egy közeli plébánia plébánosa meghívta, hogy ő mondja vasárnap a homíliát. El is ment vasárnap reggel. Elmondta a szentbeszédet a misén és leült az oltár közelében. A plébános odalépett hozzá és azt mondta: „Atya, nagyon szépen köszönjük a homíliádat. Arra hajlandó lennél-e, hogy még egy tanítást adj majd a mise végén?" A látogató pap eléggé meglepődött, majd azt mondta: „Ha akarjátok, természetesen, semmi akadálya." Az áldás előtt egy másik tanítást adott. A mise után együtt kávézott a plébánossal. Megkérdezte a plébánostól: „A te plébániádon ez egy bevett szokás, hogy a vendégeskedő papot két szentbeszéd tartására kéritek meg?" „Tudja atya" – válaszolta a plébános –, „a mi plébániánkon felismerjük, ha valaki tényleg az Isten üzenetét közvetíti számunkra. Ha valaki mégsem az Úr üzenetét közvetítené, akkor mindig adunk neki egy második lehetőséget."

Ez most az én második lehetőségem.

Jézus furcsa embereket hív meg magának. Lehet, hogy pont ezért hívott meg ma minket. Ez mindig is így volt az elmúlt két évezred során.

Ha végignézzük az egész Szentírást, azt látjuk, hogy Isten mindig különös embereket választ magának. Amikor Sámuelt Izrael jövendő királyához küldi, hogy felkenje őt, Izáj családjához küldi. A családnak az összes fiú gyermekét bemutatják Sámuelnek, de ő azt mondja, hogy nem, Isten nem őt választotta, és őt sem. Elfogynak a fiúk, és azt kérdezi Sámuel, hogy nincs több fia? Akkor eszükbe jut Dávid, aki éppen a juhokat legelteti a mezőn. Akkor odajön Dávid, és azt mondja Sámuel, hogy igen, ő az. Felkeni, mint Izrael jövendő királyát. Senkinek sem jutott eszébe, hogy Dávidot is meghívják erre a találkozásra. Tudták, hogy jön Sámuel, de arra nem számítottak, hogy Dávid lesz az, akit az Úr majd kiválaszt.

Ott van Gedeon története is. Az Úr meglátogatja Gedeont, és úgy köszönti, mint egy hatalmas harcost. Gedeont egy angyal látogatja meg, aki valójában az Úr üzenetét közvetíti. Gedeonról tudjuk, hogy egyáltalán nem volt harcos. Úgyhogy arra kéri Istent, mutassa meg, bizonyítsa be neki, hogy amit az angyal mond, az igaz. Tudjuk, hogy ő lett az, aki a zsidókat nagy győzelemre vezette a későbbiekben. De ez egy nagyon valószínűtlen választásnak tűnt önmaga szemében is.

Vagy ott van Mózes. Mózes megöli az egyiptomit és azután elmenekül a pusztába. Feleségül veszi Jetrónak a lányát és éveket tölt azzal, hogy juhokat legeltet. De egy nap Isten megszólítja őt. Ismeritek az égő csipkebokor történetét? Azt mondja neki az Úr: *„Mózes, szabadítsd meg népemet az egyiptomi szolgaságból."*

Mózes rengeteg ellenkezéssel áll elő: *„Ki vagyok én? Hogy tehetném meg ezt?"* Isten válasza nagyon egyszerű: *„Én veled leszek."*

„De mi lesz akkor, ha nem hiszik el, hogy Te küldtél engem?" Isten válasza ismét igen egyszerű: *„Mondd el nekik, hogy én vagyok Ábrahám, Izsák és Jákob Istene."*

„Mi van akkor, ha az egyiptomiak nem fogadják el a Te kívánságodat?" Azt válaszolja az Úr: *„Akkor majd bebizonyítom nekik, csodák és jelek által."*

Ezek a kérdések, amelyeket Mózes megkérdez, rendkívül érthetőek. És végül mond valamit, amit Isten nem fogad el. Azt mondja Mózes: *„Uram, küldj mást, de ne engem."* És azt mondja az Írás, hogy amikor az Úr ezt hallja, akkor haragja kitör Mózes ellen.

Isten elfogadja kérdéseinket, de azt nem szereti, amikor azt mondjuk, hogy: „ne engem, inkább küldj valaki mást."

Ő ugyanis valamiért minket választ! Minket akar elküldeni, mint az Ő tanítványait, mint az Ő evangelizátorait.

Soha nem gondoltam volna, hogy valaha majd itt fogok előttetek állni ezen a napon. Jezsuiták neveltek katolikusnak Angliában. Amikor azonban az egyetemre kezdtem járni, elveszítettem a hitemet. Azért veszítettem el, mert valójában csak az eszemmel hittem, és nem a szívemmel. Fontos, hogy megértsük Istent és a tanítá-

sát. De az is nagyon fontos, hogy a szívünk lángoljon az Evangéliumért. Korábban soha nem értettem, kicsoda a Szentlélek. Az a tudás, ami az agyamban volt, soha nem érkezett le a szívemig. Végül elvesztettem a hitemet, abbahagytam a templomba járást, bár húsvétkor és karácsonykor azért el-elmentem. Egészen jól éreztem magam ebben az állapotban.

Az egyetem után megnősültem. Feleségem is elveszítette a hitét, és nagyon jól megvoltunk így egymással. Elmentünk karácsonykor és húsvétkor a templomba, de nem volt igazán mély kapcsolatunk az Úrral. Tíz évvel később találkoztunk egy-két emberrel, akik nagyon elkötelezett keresztények voltak. Protestánsok, akik nagyon dinamikus hittel rendelkeztek. Nem sok mindent mondtak az Úrról, de megbarátkoztak velünk.

Emlékszem, egyszer a házunk előtt épp valami kerti munkával foglalatoskodtam, amikor az egyik ilyen protestáns barátom, aki velünk szemben lakott, átjött hozzánk egy kis beszélgetésre. Ahogy elkezdtünk beszélgetni, azonnal tudtam, hogy most valamit kérdezni fog tőlem. Azt gondoltam, hogy esetleg pénzt kér majd, vagy a kertműveléshez kér valami eszközt kölcsön. De végül is, amikor tényleg kért, kiderült, hogy azt kéri tőlem, menjek el a feleségemmel együtt egy bibliaórára. Ez egy felekezetek közötti előadás sorozat lett volna. Egyből azt mondtam neki: „Nagyon sajnálom, de az elkövetkezendő húsz hétre teljesen be vagyok táblázva." Bibliai tanulmányokról nem igazán esett mostanában szó. De ő nem adta fel, azt kérdezte: „Esetleg a feleségének lenne kedve eljönni?" „Jó" – mondtam – „hát megkérdezem a feleségemet." Ő is azt mondta, hogy nem. Átmentem az úton, hogy a barátomnak elmondjam, sajnos nem tudunk elmenni. Öt perc múlva azonban, amint hazaértem, hirtelen felfedeztem magamban, hogy azon gondolkozom, hogyan beszélem rá a feleségemet, hogy menjünk el mégis. Nem tudom, végül is miért mondtam mégis igent.

Azután eljött a nap, amikor a feleségemmel együtt elmentünk. Azt mondták, hogy a Bibliát magunkkal kell vinni. Felkutattuk az egész lakást, de egyet sem találtunk. Végül eszembe jutott, hogy valahol van egy nagyon öreg családi Bibliánk. Végül is ezt megtaláltuk. Ez a világ legnagyobb Bibliája volt, amit valaha láttam. Kétszer akkora volt, mint ez itt a kezemben. Fekete volt, amin nagy fekete kereszt volt.

Amikor beléptünk a felségemmel a gyülekezeti terembe, hónunk alatt ezzel a hatalmas Bibliával, azt gondolták, hogy mi vagyunk ott a leglelkibb emberek. A probléma viszont az volt, hogy semmit sem találtunk meg a Bibliában. Például amikor azt mondták, hogy nyissuk ki Bibliánkat Jeremiás 3. fejezeténél, akkor a mellettem ülőnek a könyvében néztem meg, hogy az elején vagy a végén van-e Jeremiás a Bibliában.

Fontos lelki igazság, hogy nem állapíthatod meg az emberekről, mennyire lelkiek vagy mennyire nem, annak alapján, hogy mekkora a Bibliájuk. Azt vettem észre, hogy általában a leglelkibb embereknek van a legkisebb Bibliájuk, mert mindig ott hordják a zsebükben. A mi nagy fekete Bibliánkhoz egész aktatáskára volt szükség.

Mindenesetre nagyon érdekes volt ez az este, ahova elhívtak minket. Sokat vitatkoztak arról, hogy mit is ír a Biblia. Eldöntöttük, hogy a következő ilyen estére is elmegyünk. S ezen a második estén az egyik ott jelenlevő házaspár Jézusról rendkívül személyes módon beszélt. Ez nagyon felkeltette az érdeklődésünket. Nagyon mélyen, nagyon személyes módon beszéltek Jézusról. Úgy beszéltek Róla, mint Úrról. Beszéltek arról, hogy kapcsolatuk van Vele. Elmondták például azt, hogy hallják, amiket mond.

A feleségem nagyon izgatott lett. Két nappal később, húsz év óta először, a feleségem imádkozni kezdett. Azt kérte az Úrtól, hogy nyilatkoztassa ki magát neki. És az Úr meg is tette ezt!

Ekkor nem voltam otthon. De amikor hazaértem, hirtelen azt láttam, hogy a feleségem megváltozott. Nem tudtam pontosan megállapítani, hogy mi az, amiben ez a változás érzékelhető, de éreztem, hogy más, mint volt. Azután persze elmondta, mi történt.

Hirtelen tehát egy olyan feleséggel találtam szembe magamat, aki templomba akart járni, olvasni akarta a Bibliát és imádkozott.

A gyerekek is észrevették a változást. „Anyu sokkal kedvesebb, mint volt" – mondták a gyerekek, és ez igaz is volt. Így hát én magam is keresni kezdtem az Urat.

Egyik nap elmentem egy kis anglikán templomba. Eredetileg a feleségem akart odamenni, mert nagyon szép gyermek-istentiszteleteket tartottak ott. Én magam is élveztem. Ahogy kimentünk, az ajtóban ott állt a pap, és mindenkivel kezet rázott, ahogy kimentek az ajtón.

Angliában mi nagyon udvariasak vagyunk egymással, úgyhogy tudtam, mit kell tennem. Én is megráztam az ő kezét, és azt mondtam neki: „Nagyon jó volt itt, az Önök templomában." És azt gondolom, hogy igazán jó tanítást adott. Utána megpróbáltam kimenni a templomból, de ő fogta a kezemet. Nem mondott semmit. Rám nézett, én pedig azt gondoltam, biztosan azt várja tőlem, hogy még mondjak valamit. Akkor azt mondtam neki: „Milyen elragadó az Önök temploma." Utána újra megpróbáltam elmenni, de még mindig fogta a kezemet.

A lányom ott állt mellettem – kilenc éves volt akkor –, és azt mondta jó hangosan: „Apu, miért fogja a kezed a bácsi?" Emlékszem, azt válaszoltam neki: „Én sem tudom, miért." Kicsit zavarba jöttem, és megkérdeztem: „Gyakran tetszik ide járni?" Még mindig nem válaszolt, még mindig fogta a kezemet, és én nem tudtam, hogy most mit kezdjek magammal. Azután nagyon keményen a szemembe nézett és azt kérdezte tőlem: „Tudja azt,

hogy Isten szereti Önt?" És akkor azt mondtam: „Nos... hát... igen... és nem..." Mert a fejemmel tudtam, de a szívemben nem.

Így folytatta: „Tudja azt, hogy Isten meg akarja változtatni az Ön életét?" Azt mondtam: „Nem, ezt nem tudtam." Akkor hirtelen azt mondta: „Szeretnék Önnel imádkozni... most!" Még mindig fogta a kezem. Visszavezetett a templomba. Ott beültünk az egyik padsorba. A pad egyik oldalán egy fal volt, azután jöttem én, és mellettem ült ő. Nem volt mód arra, hogy bármiféle módon elmenekülhessek.

Kezét rátette a vállamra és imádkozott értem.

Azért imádkozott, hogy megismerjem Isten szeretetét. Azért imádkozott, hogy behívjam Istent az életembe.

Azután egy furcsa nyelven imádkozott, amit nem értettem. Nagyon szép volt.

Amikor a feleségemmel hazamentünk, nagyon össze voltam zavarodva. Kérdeztem ugyan ettől a paptól egy-két dolgot, de nem válaszolt. A következő nap munkába kellett mennem. Nagyon furcsán éreztem magam, úgyhogy elhatároztam, kimegyek és sétálok egyet.

London belvárosában dolgoztam akkor, ahol volt a közelben egy pici katolikus templom. Oda bementem. Üres volt. Leültem és végiggondoltam, mi történt a feleségemmel... Végiggondoltam mindazt, amit az iskolában tanultam a hitről... Gondoltam arra a papra, akivel az előző nap találkoztam... Azt kérdeztem Istentől: „Istenem, szeretsz engem?" És abban a pillanatban olyan módon éltem át Isten jelenlétét, amit azóta sem és soha korábban nem tapasztaltam. Onnantól kezdve tudtam,hogy Isten szeret engem. Tudtam, hogy Jézus értem halt meg. Tudtam, hogy meg kell bánnom a bűneimet. Tudtam, hogy el kell mennem és meg kell gyónnom. Tudtam, hogy vissza kell térnem az Egyházba. Tudtam, hogy Isten megváltoztatja az életemet.

Pár nap múlva azt láttam, hogy ott állok a templomban és dicsőítem Istent, pedig soha nem hallottam a karizmatikus megújulásról.

Ez 1975-ben történt. Ott álltam ebben a londoni kis templomban, a kezem a levegőben és dicsőítettem Istent. És hirtelen észrevettem, hogy furcsa nyelven kezdek beszélni, amit én magam sem értettem. Azt gondoltam, hogy biztos megkaptam a paptól. És bűnbánatot tartottam. Megbántam mindazt, ami rosszat tettem az életemben. Fantasztikusan jó volt! Ránéztem az órára, és hirtelen rájöttem, hogy már három órája itt ülök.

Visszarohantam a munkahelyemre, Angliában ugyanis nincsenek háromórás ebédszünetek. Ahogy rohantam, mindenki olyan furcsán nézett rám, és ahogy magamra figyeltem, hirtelen észrevettem, hogy hangosan énekelek. Egy régi angol himnuszt énekeltem: *„Dicsőség Istennek, a magasság Királyának..."*

Isten tehát furcsa embereket választ ki magának. Ez volt az én lelki utazásomnak a kezdete. És azóta mindennap azt tanulom, hogyan kell elismernünk és megélnünk azt, hogy Jézus az Úr.

Egy-két dolgot megtanultam, de még nagyon sok mindent kell tanulnom.

Ahhoz, hogy kimondhassuk, Jézus az Úr, az kell, hogy mindent – amik vagyunk és amivel bírunk – az Ő uralma alá tegyünk.

Nagyon könnyű azt mondani, vagy azt énekelni, hogy Jézus az Úr. De nagyon nehéz megélni azt, hogy Jézus az Úr.

Máté evangéliumában Jézus egy nagyon egyszerű kérdést intéz a tanítványaihoz: *„Mit mondanak az emberek, ki vagyok én?"* Persze nagyon könnyű elmondanunk, vagy megismételnünk azt, amit mások mondanak arról, hogy ki is Jézus valójában. Úgyhogy a tanítványok többféle választ is adnak Jézusnak. *„Van, aki azt mondja, hogy próféta vagy, te vagy Keresztelő János."* Nagyon sok választ kap az Úr.

Utána azonban feltesz még egy kérdést: *„Ti mit gondoltok, ki vagyok én?"* Erre a kérdésre már sokkal nehezebb a válasz. Ha megkérditek tőlem, hogy az emberek mit gondolnak Gyuriról, és ha igazán tudnám, hogy az emberek mit gondolnak, elmondanám. Nagyon könnyű lenne. Vannak emberek, akik azt gondolják, hogy ő csodálatos. Vannak azonban, akik nem olyan biztosak ebben. És ha megkérdeznék tőlem azt, hogy én mit gondolok róla, vagy ha én megkérdezném tőle, hogy ő mit gondol arról, hogy én mit gondolok, sokkal nehezebb azt válaszolni, hogy én azt gondolom, ő csodálatos. Nagyon nehéz erre válaszolni.

Amikor tehát Jézus megkérdezi a tanítványoktól, *„ki vagyok én?"*, nagyon nehéz nekik a válaszadás. Péter válaszol: *„Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia."* És Jézus azt mondja: *„Igen, igazad van. De ez nem a te válaszod. Az én mennyei Atyám nyilatkoztatta ki ezt neked."*

Ez elvezet bennünket ahhoz az érdekes kérdéshez, hogy valóban Úr-e Jézus? Ha Jézus azt mondja neked a mai napon: *„Te mit gondolsz, én ki vagyok?"* – lehet, hogy azt fogjátok válaszolni: *„Te vagy Jézus, az Úr."* És valószínűleg ugyanazt fogja nektek is mondani, amit Péternek mondott: *„Igen, de nem te magad jöttél rá erre, hanem a Lélek nyilatkoztatta ki ezt a számodra."* És ezzel valahogy a Szentlélek is belép ebbe az egész kérdésbe.

Ahogy Pál mondja a korintusi levélben (1Kor 12,3), senki nem mondhatja Jézust Úrnak, csak a Szentlélek által. Ez az a kérdés, amellyel nekünk magunknak is meg kell küzdenünk.

A kereszt üzenete a következő: *„Nézzétek, mennyire szeretlek titeket!"* Nem arról szól a kereszt: nézzétek, mit csináltatok velem, hanem: *„Nézzétek, mennyire szeretlek benneteket!"* Ha ezt felismertük, akkor felismerjük Jézust, mint Megváltót. Az Újszövetségben Jézus 212-szer van megemlítve, mint Úr. Sokkal, de sokkal többször tehát, mint Megváltó. Ő a Megváltó, de ugyanakkor nagyon nagy mértékben Ő az Úr. A mi problémánk az, hogy hogyan engedjük meg, hogy egész életünk folyamán Ő legyen az Úr.

Gyakran mondom, hogy: „Uram, többre van szükségem... jobban, még jobban akarlak. Szomjazom a Te életedre, adj még többet! Azt akarom, hogy egyre inkább Te legyél az Úr az én életemben!" Amikor azután gondolkodom azon, hogy mit is mondtam Neki, rá kell jönnöm, hogy igazából nem is gondoltam komolyan. Mert amit én gondolok, amire vágyom, az valami más. Én valójában arra gondolok, hogy többre vágyom abból, amit szeretek, ami kellemes: „Adjál még a szeretetedből, a hatalmadból, a csodáidból, Szent Lelkedből!"

De ahhoz, hogy többet kapjak a Szentlélekből, meg kell ragadnom Jézus keresztjét is. Kálvária nélkül nincs Pünkösd!

Ha többet kérek Istentől, ez azt jelenti, hogy nekem magamnak kevesebbé kell válnom.

Kisebb mértékben szabad érvényesítenem a saját terveimet, a saját ötleteimet, elképzeléseimet. Istennek nem az én erőfeszítésemre van szüksége, hanem sokkal inkább arra, hogy engedjem, hogy az Ő ereje munkálkodjon a szívemben és általam.

Azt mondja Keresztelő Szent János: *„Neki nagyobbá kell válnia, nekem pedig kisebbednem kell."* **A szellemi növekedés azt jelenti, hogy kevesebb legyen abból, amit én akarok, és több abból, amit az Úr akar.** Fel kell nőnünk szellemiekben is. Meg kell érnünk szellemileg.

Ugye csodálatos dolog, amikor az ember végignézi egy gyermek növekedését? Nekem már van egy kisunokám, aki 18 hónapos. Minden alkalommal, amikor találkozom vele, már egy kicsit nőtt, és valami új dologba kezd. Mindent félre kell tennünk a polcokról, mert mindenhez hozzányúl. A gyerek számára normális dolog, hogy növekszik. Ha abbamarad a gyermek fejlődése – akár testileg, akár lelkileg –, akkor nyugtalanok leszünk, orvoshoz visszük, hogy rájöjjünk, mi történt. De amikor valaki lelkileg hagyja abba a fejlődést, azt senki sem veszi észre.

Úgy látom, hogy a mai Egyház tele van lelki csecsemőkkel. Nem azért mondom ezt, hogy kritizáljak, hanem mert ez az igazság. Nagyon sok ember abbahagyta a lelki növekedést, amikor 14-15 éves volt. Ott megállt. Az igaz, hogy arra hív minket az Úr, hogy legyünk olyanok mint a gyermekek, de ezt olyan értelemben kéri, hogy legyünk annyi bizalommal az Úr felé, mint a gyermekek. De nem arra hív minket Isten, hogy lelki csecsemők maradjunk, akik egyfolytában csak tejjel táplálkoznak.

A korintusi egyházzal Pálnak is ugyanez volt a problémája. Az mondja nekik: *„Nem adhatok még nektek szilárd táplálékot, mert nem vagytok készen rá."* Minden lehetőségünk megvan ugyanakkor, hogy növekedjünk lelkiekben, szellemiekben.

Ismét emlékeztetni szeretnélek titeket a korai egyházra az Apostolok Cselekedeteiből. Nézzük meg, hogy milyen döbbenetes módon növekedtek. Az ApCsel második fejezetének a végén (ApCsel 2,42) van a korai keresztényekről egy pár vers, ami megmagyarázza, miért volt ez lehetséges: *„Ezek állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában..."* Ez az első dolog! A tanítás segít a növekedésben. Az apostolok hűségesek voltak az Egyház tanításához, és nekünk magunknak is ilyenekké kell válnunk! Az Egyháznak csodálatos tanításai vannak az egyházi dokumentumokban, pápai enciklikákban, például az új katekizmusban. A tanításnak egy egész folyama áll rendelkezésünkre.

Annak nem sok értelme van, ha hátradőlünk és azt mondjuk, hogy minket nem tanítanak az Egyházban. Mert ha nem tanítanak minket az Egyházban, az baj.

Kellene, hogy tanítsanak, de ez nem mentség a mi számunkra, ha mi nem járunk utána, mert ott van mindannyiunk számára.

Ha a következő részt nézzük, akkor azt látjuk: kitartottak *„...az apostolok tanításában és közösségében..."* Ez is nagyon fontos! Ez Krisztus testének az egysége, az Egyház. Te meg én. Arra van szükség, hogy találkozzunk egymással – Te és én –, hogy segítsük, bátorítsuk egymást. Fontos – és ezt várja tőlünk az Úr! –, hogy egymással és más keresztényekkel szoros belső kapcsolatban legyünk.

A harmadik pont, amit ebben a versben láthatunk, hogy: kitartottak *„...a kenyértörésben és az imádságban."* Azt gondolhatnánk, hogy számunkra a kenyértörés közössége az Eucharisztia. Amikor misére megyünk, akkor Isten Igéjével táplálnak, a szentségekkel táplálnak, és azzal is, hogy együtt lehetünk, mint Krisztus teste. És azután természetesen imádkozunk is. Ez azonban nem jelenti azt, hogy önmagunkban félrevonulva nem kell imádkoznunk.

Azt gondolom, hogy újra meg kell tanulnunk, hogy nyitottak legyünk a Lélek előtt és bízzunk Benne. Én láttam csodákat és jeleket, és biztos vagyok benne, hogy ti is. De a legtöbbször ez olyan emberek által történik, akik különleges módon nyitottak az Úrra.

Elmondtam azt a történetet a papról, aki nem engedte el a kezemet a templomban. Később visszamentem hozzá és megkérdeztem tőle: „Miért tette ezt velem? Nagyon zavarba jöttem akkor" – mondtam neki. „Én is nagyon zavarban voltam" – mondta a pap. „De hát akkor miért fogta a kezemet?" Nagyon érdekes volt a válasza: „Azért" – mondta a pap –, „mert azt mondta nekem a Szentlélek." Nevettem: „Hogy érti ezt?" „Tudja" – mondta ez az atya –, „amikor odajött hozzám, hallottam, amint az Úr szól a szívemben. Azt mondta: ragadd meg ezt az embert! Úgyhogy akkor megfogtam a kezét, és aztán mi történt? Semmi, semmi. Vártam, hogy az Úr majd mond valamit, de nem mondott semmit. És akkor" – mondja ez a pap –, „ahogy maga kezdett nekem mindenféle dolgokat mondani, én csak imádkoztam magamban: Uram, kérlek mondj valamit! Kérlek! Végül azt mondta az Úr: Kérdezd meg tőle, hogy tudja-e, hogy én szeretem őt."

Látjátok, ez a férfi valóban odahallgatott az Istenre. Azt is mondhatjuk, hogy ezért lehetek most itt. Nagyon fontos ez a nyitottság az Úrra! Teljesen megváltoztatta az én életemet is. Persze az is nagyon lényeges, hogy nem volt benne biztos, hogy mit kell mondania. Hiszen úgy vagyunk vele legtöbbször, hogy szeretnénk biztosak lenni abban, mit kell mondanunk, de vannak esetek, amikor ez nem megy, nem lehetséges. Bíznunk kell abban, hogy az Úr hangját halljuk, az szól bennünk. És persze van amikor tévedünk. Most kérem azt, hogy tegye föl a kezét az, aki még soha nem tévedett ilyen dolgokban. Nem látok egyet sem! Mert ha olyasvalaki vagy, aki még sohasem vétett és nem csinált hibát, akkor nem is jó, ha itt vagy ma. Tudniillik mindannyian vétettünk!

Vannak a szellemi életben elkövetett hibáink, és vállalnunk kell a kockázatot mindenképpen.

Nagyon fontos tehát, hogy amikor az Apostolok Cselekedeteiben a jelekről és a csodákról olvasunk, ez ne töltsön el minket félelemmel.

Van egy fiam, aki ma már 18 éves, de amikor két és fél, három év körül lehetett, még nem tudott teljesen helyesen beszélni. Egyszerűen nem lehetett megérteni a beszédét. Nem jó irányba fejlődött, azt szokták mondani. Elvittük tehát egy doktorhoz. A doktor elküldött egy szakértőhöz, aki nagyon alaposan megvizsgálta Lukács nevű fiamat, és elmondta nekünk, hogy nem az probléma, hogy nem tud helyesen beszélni, hanem az, hogy egyszerűen süket. Egyes hangokat meghall ugyan, másokat viszont egyszerűen nem. Csak zajt hall, de nem tudja azt értelmezni. Semmit sem tudunk tenni, hogy segítsünk rajta. Meg kell tanulnia, hogy ajakról olvasson. Nagyon elkeseredtünk. Tudtuk, hogy az Úr meggyógyít embereket, és éjszaka, amikor aludt, fölkeltünk és imádkoztunk érte, hogy az Úr gyógyítsa meg őt.

Eltelt egy év, és nem történt semmi. Már kezdett nőni Lukács és egyre nagyobb volt a probléma. Egy nap egy keresztény tanító jelent meg abban a faluban, ahol én élek, akit az egyik barátunk hívott meg.

A feleségem, Sue elment, hogy meghallgassa a tanítását. A tanító Jézus gyógyító szolgálatáról beszélt. A tanítása befejeztével azt mondta: „Most szívesen imádkozom bárkiért, aki gyógyulást kér." Úgyhogy a feleségem hazament és elvitte a fiunkat. Elmondta ennek a tanítónak, hogy a fiunknak hallás problémája van, és kérte, hogy imádkozzon érte. Azt is mondta neki, hogyha már imádkozik a süketségéért, legyen kedves és imádkozzon még valamiért. A fiam, Lukács mindig viselt egy sapkát a fején. Két évig hordta ezt, még éjszaka is, a tus alatt is, akkor is, amikor úszni ment. Minden fényképen, ami róla készült, ott van ez a sapka is. A legfiatalabb fiunk, Thomas keresztelőjéről is készült egy fénykép. Megkeresztelte őt a pap csecsemőkorában, és az oltár előtt sapkában ott az én Lukács fiam. Ez probléma volt. Ha az ember megpróbálta levenni, akkor kiabált.

A tanító testvér a gyógyító szolgálatban úgy imádkozott Lukácsért, hogy a fejére, a sapka fölé tette a kezét, és egy nagyon egyszerű imádságot mondott: „Jézus Krisztus nevében kiűzöm a süketség lelkét ebből a gyermekből!" Ez egy szabadulásért mondott ima volt. Azután nyelveken imádkozott és elmondott egy második imát is: „Úr Jézus, vedd el azt a félelmet Lukácstól, hogy valami a fejére fog esni!" Azután a feleségemhez fordult és azt mondta neki: „A fia meggyógyult." Azt mondta a feleségem: „Köszönöm szépen!"

De hát honnan tudja ezt? Van hite az embernek, de nem volt semmiféle jele annak, hogy Lukács valóban meggyógyult volna. Hazavittük magunkkal. Amikor Lukács belépett a házba, azzal kezdte, hogy levette a sapkáját. Ezt soha korábban nem tette meg. Letette a földre és soha többé nem vette fel. Az elkövetkezendő hetekben azt is láttuk, hogy sokkal jobban hall, mint korábban. Újra elvittük az orvoshoz, aki újra elküldött a kórházi szakértőhöz, aki újra megvizsgálta a fiamat. Ő megkérdezte tőlünk: „Ez a gyermek az, akit azelőtt vizsgáltam?" Mondtuk, hogy: „Igen, ő az." „Akkor úgy látszik" – válaszolta –, „hogy összekeveredtek itt az iratai, nem a megfelelő lelet van előttem." Úgyhogy odaszólt a nővérnek: „Asszonyom, rossz leletet adott ide." „Nem, jó leleteket kapott meg." Akkor az orvos azt mondta: „Akkor csoda történt. Az ön fiának tökéletes a hallása." Akkor is, és ma is tökéletes a hallása. Az Úr meggyógyította őt!

Azóta minden alkalommal, amikor elmesélem ezt a történetet, valaki megjegyzi: „Lehet, hogy az orvos először tévedett." Azért mondják ezt az emberek, mert nem hisznek a csodákban. Mi viszont tudjuk, hogy mi az igazság, mert a sapkáját nem hordta többé. Tudjuk, hogy meggyógyult. Ma is történnek gyógyulások és csodák!

Amikor elolvassátok ezt a kis részt az Apostolok Cselekedeteiből (ApCsel 2,42-43), azok az eszközök, amik akkor rendelkezésünkre álltak, ma is ugyanígy itt vannak, a mi számunkra is! Ez az erő – ami ott megjelenik – tette lehetővé, hogy az őskeresztények megéljék keresztény életüket. A Szentlélek ereje volt az. És ezt az erőt úgy tudták a magukévá tenni, hogy együtt örvendeztek a tanítás segítségével, az Ige befogadásával, olvasásával, az Eucharisztia megünneplésével és befogadásával, a csodákkal, a jelekkel, amik közöttük történtek.

Azt olvassuk ennek a fejezetnek a végén, hogy Isten mindennap növelte számukat. **Ha történnek dolgok, akkor Isten mindig áldást küld oda.** Tehát, amikor azt mondjuk, hogy Jézus az Úr, akkor ez azt kell, hogy jelentse: mindent az égvilágon az Ő uralma alá teszünk. A családunkat, a munkánkat, a közösségünket, mindent, amit teszünk. Mindennek Jézus uralma alatt kell lennie. És csak úgy élhető ez meg, ha a Szentlélek erejével tesszük meg.

Tehát ma, amikor Jézust ünnepeljük, és azt, hogy Ő az Úr, ez egy olyan nap, amelyen Jézusra összpontosítunk. Csak azért tehetjük ezt meg, mert a Szentlélek már dolgozott, munkálkodott bennünk.

Ez a karizmatikus megújulás üzenete:

Jézus az Úr, az Isten és mi ezt a Szentlélek erejéből tudjuk meg. Így hát maradjunk továbbra is nyitottak a Lélek előtt! Kérjük, hogy nyilatkoztassa ki számunkra erejét, árassza ki ránk szeretetét, és újítson meg minket, hogy amikor majd elmegyünk innen ma este, valóban a Szentlélek erejében és szeretetében menjünk el, hirdetve azt, hogy Jézus az Úr, az Isten, az Atya dicsőségére!

Charles Whitehead
az ICCRS elnöke

Imádkozva vizsgáld magad!

„A ti egész valótok, mind szellemetek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg..." (1Tessz 5,23)

„A ti egész valótok..." A Szentlélek titokzatos munkája személyiségünknek azokban a rejtett rétegeiben folyik, amikhez mi nem férünk hozzá. A 139. zsoltár írója így könyörög: *„Te vagy a kora reggelnek és késő éjszakának Istene, a hegycsúcsoknak és a tengereknek Istene. De Uram! Az én lelkemnek messzibb távlatai vannak, mint a kora reggelnek, mélyebb homálya, mint az éjszakának, nagyobb magaslatai, mint a hegycsúcsoknak és feneketlenebb mélységei a tenger mélyénél. Te, aki mindazoknak Istene vagy, légy az én Istenem! Én nem érem el lelkem mélységeit és magasságait. Cselekvéseimnek vannak olyan indítóokai, amelyeket nem tudok kinyomozni, vannak álmaim, amelyekről nem tudom, honnan jönnek. Vizsgálj meg engem, Istenem!"*

Hisszük-e, hogy Isten mélyebbre hatol le bensőnkbe, mint mi magunk? *„Jézus Krisztusnak... vére megtisztít minket minden bűntől."* Ha ez a megtisztítás csak tudatos megtapasztalásunkig terjed, akkor Isten legyen hozzánk irgalmas! A bűnben élő ember annyira eltompulhat, hogy már nincs bűntudata. A bűntől való megtisztulásnak át kell járnia szellemünk mélységeit és magasságait, ha meg akarunk maradni a világosságban, amint Isten is a világosságban van, és akkor ugyanaz a Szentlélek táplálja majd szellemi életünket, aki Jézus Krisztus életét is táplálta. Csak akkor őriztetik meg egész valónk, mind szellemünk, mind testünk szeplőtlen tisztaságban és Isten szeme előtti feddhetetlenségben Jézus visszajöveteléig, ha áthatolt rajtunk Isten az Ő Szent Lelkének csodálatba ejtő szentségével. Sohasem pihentethetjük meg elménket eléggé Istennek ezeken a hatalmas, mozdíthatatlan igazságain.

O. Chambers

Egy szemináriumi résztvevő levele Jézushoz!

ÉDES JÉZUS!

Most levélben fordulok Hozzád, Akihez mindig fordulhatok és tudom, hogy eljutnak Hozzád e szavak!

Te számtalan bűnöm ellenére meghívtál, hogy legyek a Te tanítványod – hála és köszönet ezért a kegyelemért! – és most már nekem nincs más vágyam, csak ez! Hálát adok Neked, Uram, azért a kegyelemért, amit a hit, a Te és Mennyei Atyám, az Isten szeretetének megtapasztalása jelent számomra és egyúttal kérlek, hogy mélyítsd el ezeket bennem mind jobban és jobban! Vedd el, Uram, minden akaratomat és tervemet, és irányítsd életemet, legyél erős támaszom! Küldd el nekem, kérlek a Tüzet, a Te vigasztaló Szentlelkedet, és kérlek, hogy add vele mindazokat a karizmákat, melyekkel a Te dicsőségedre és mindannyiunk javára szolgálni tudok Neked! Kérlek, Uram, Lelkeddel vezess oda és úgy, ahogyan Te akarod, az életem legyen egészen a Tiéd!

Tudom, Uram, hogy az élet Tebenned van, Te pedig az Atyában vagy és Ő Tebenned, és hogy senki sem juthat az Atyához, ha nem Te általad, mert Te vagy az Út, az Élet és az Igazság. Szeretnék ezért a Te kegyelmedből és a Szentlélek egyesítő erejétől Benned létezni mindörökké. Köszönöm, hogy haláloddal megváltottál a sírból és hogy egyre inkább növeled bennem a hitet, a szeretetet és a reményt. Szeretnék mindig abban a szeretetben élni, ami Tőled ered és egy olyan Egyházban, ahol Lelked Tüze oly erősen lobog, mint annak idején az Ősegyházban! Szeretném, ha a ma embere újra élőként megtapasztalhatná az Evangéliumot, hogy mindenki Tehozzád térjen és mindenki együtt dicsőíthesse az Istent! Kérlek, Uram, hallgasd meg az én szüleimért mondott esdeklő imámat, vezesd magadhoz őket, az egész rokonságommal egyetemben. Kérlek add, hogy az árvának végre igazi családja legyen, nehogy elkallódjon szegénykém!

Ma eddigi életem legfontosabb napja van. Ma van a napja, hogy a nekünk tett ígéreted szerint elküldöd nekünk a Szentlelket! Úgy várom az estét, Uram! Nagyon szeretlek! Mindennél jobban! Kérlek, add Uram, hogy minden szavamat és tettemet az igazság szabja! Add Uram, hogy Lelkedben élve mindig tudjam, mi az, ami Tetőled való, mi az, ami nem! Add, hogy bölcsen Igédre taníthassam testvéreimet és szükség szerint a nevedben szólhassak! Kérlek, Uram, gyógyítsd meg mindazokat, akik a gyógyulásukat bizalommal és hittel várják Tőled és azokat is, akiknek a gyógyulását mások kérik neki teljes szívükből! Szeretnék Veled, Uram, az imáimban és egész életemben személyes kapcsolatban lenni és a **Te szeretetedet** – ami a legfontosabb – még intenzívebben (amennyire csak lehet) átélni és másoknak továbbadni!

Legyen áldott mindig a Te neved, Uram, legyen áldott az én Mennyei Édesanyám, Mária, az őrangyalom, a védőszentem Pál, és a Te összes angyalod és szented a Mennyben és a Földön! Mennyei Atyám, teljes szívemből áldalak! Dicsőség az Úrnak!

Németh Gyuri

A kereszt gyümölcse

Nagyböjt idején újra előttünk áll a kereszt. A szenvedés sötétsége veszi körül, mégis Isten szeretetének fényében ragyog. A kereszt gyümölcse a szentmise, amelyben mindennap megismétlődik vérontás nélkül a keresztáldozat drámája.

Aki hitetlen szívvel lép a templomba, csupán a szertartás külső jeleit veszi észre.

Akinek élő hite van, annak megmutatja a Szentlélek, hogy a kereszten egy élő, szerető istenszív dobog. Ez a szívdobogás minden szentmisén megérezhető. Így a szentmise találkozás a szerető... halálosan szerető Istennel. Így már erőforrás, szabadító hatalom... gyógyító esemény lesz minden szentmise.

A fáradt ember átadja szenvedéseit a kereszten meghalt Üdvözítőnek, aki részesíti őt feltámadt életéből. De a szentmise még mást is tartogat a hívő ember számára. Öt kincset, ami a belső növekedést adja.

A SZELÍDSÉG KINCSE

Izaiás próféta már Jézus születése előtt 600 évvel megfogalmazta, hogy az Emberfia olyan szelíd lesz, hogy a *„a megroppant nádat nem töri el, a füstölgő mécsbelet nem oltja ki... és nem kiabál a tereken"* (Iz 42,2-3). Az evangéliumok híradásából pontosan kiolvasható mindez. Jézus valóban nem kiabált, valóban lángra lobbantotta azt a „mécsbelet", amely bűneibe, betegségeibe már majdnem belehalt. A nyilvános bűnösök, leprások, megvetettek Hozzá mertek menni, mert szelíd volt.

Aki szentmisére jön, annak nemcsak azt kell fölismernie az élő hit fényében, hogy Jézus személyesen szól hozzá az Igében, hanem azt is, hogy Jézus most neki szeretné ajándékozni szelídségét. Így a szentáldozás Jézus lelkületének a befogadását is jelenti. Amikor áldozol, magadhoz veszed Jézus szelídségét. Amit és Akit magadhoz veszel, az működni akar benned. A szelídséget akarni kell, hogy átitassa magatartásodat.

A HŰSÉG KINCSE

Jézus a szentmisében megmutatja hűségét, amely felül tud emelkedni önmagán és egész a halálig kitart az Atya akarata mellett. A halálig... amely előtt ott volt a megostorozás szörnyű fájdalma, a tövissel koronázás és a keresztút.

Nem tud hűséges lenni Jézushoz és a Tőle kapott feladathoz az, aki nem tud felülemelkedni saját érdekein. Csupán jó elhatározásai lehetnek, de amint jön egy kedvezőbb lehetőség, máris hűtlenné válik. Lehet, hogy képmutatásával vagy bűnével nem mer szembenézni és Isten akaratának mondja saját akaratát... de lelke mélyén érzi a hűtlenség sebét és előbb utóbb megtapasztalja annak keserű gyümölcseit.

A hűség nemcsak jellem kérdése, hanem imádság és kegyelem kérdése is. Foucauld atyának, amikor Afrikában a tuagerek között élt, néhányan szemrehányást tettek, miért tékozolja el ragyogó tehetségét ilyen egyszerű környezetben. Kísértés volt ez! Napi hat órát imádkozott és éveken át egy megtérő sem akadt. De lelke mélyén látta, hogy ez az Isten akarata és ott maradt haláláig.

Jézus igazi tanítványa nem lehet hűtlen. Meg kell tanulnia a hűséget az ígérethez, a feladathoz, az egyházhoz, a házassághoz, az imacsoporthoz... stb.

Egyházat építeni valójában csak hűséges emberekre lehet.

A szentmisében, amikor áldozol, magadhoz veszed Jézus hűségét is. A Szentlélek által arra ösztönöz, hogy emelkedj magad fölé, láss egy nagyobb távlatot, győzd le az önzés hamis képeit.

A SZERETET KINCSE

Jézus a szentmisében a szeretet ajándékát is neked akarja adni. Erre akkor tudsz igazán vágyakozni, ha rájössz, hogy egyedül teljesen képtelen vagy az igazi szere-

tetre. Amikor Jézus az ember szívéről beszélt (Mt 15,19), akkor azt mondta róla, hogy az telve van rablással, házasságtöréssel, gyilkos ösztönökkel. Telve van! Ez azt jelenti, hogy nincs benne hely a jó számára. Saját természete alapján nem tud szeretni, mert az igazi szeretet önzetlen, ám az áteredő bűnben radikálisan önző lett.

Tehát minden igaz szeretethez a Szentlélek kegyelme szükséges. Ha valaki nincs ennek tudatában, akkor nem kéri Istentől ezt az ajándékot. Így gyakran előfordul, hogy sokan önelégülten mennek templomba, mondván: „Én teljesen jó vagyok, mindenem megvan, nincs mit kérjek Istentől. Csupán mert katolikusként kötelességem, ezért járok templomba." Így soha nem nyílik meg előttük a szentmise kincseskamrája. De ha valaki úgy megy oda, hogy ott kapja meg a legszükségesebbet, ahogy a szomjanhaló megy a forrásvízhez... akkor hatalmas tapasztalatokat szerez. Isten elhalmozza szeretetének kincseivel és új életet nyer.

AZ ALÁZAT KINCSE

A szentmisében megrendít bennünket Jézus alázata – Isten Fia egy kicsiny fehér ostyában. Isten Fia megostorozottan, majd keresztre feszítve. Pedig egyetlen szavával elsöpörhette volna ellenségeit. Miért nem tette? Végtelen jósága miatt? Igen, de még más miatt is. Az Atya akaratának tisztelete miatt. Mert teljesen kiszolgáltatta magát az Atya akaratának. Ez nyilvánult meg a getszemáni kertben mondott imájában is: *„Ha lehetséges, múljon el ez a kehely, de ne az én akaratom legyen, hanem a tiéd"* (Mt 26,39).

Az alázat ott érvényesül, ahol az ember kiszolgáltatja magát egy felsőbb akaratnak. Mert ha valaki mindig csak a saját akaratát hajszolja, akkor képtelenné válik az alázatra. De igazi lelki életet sem tud élni. Az alázat mindennapi életünk forrása. Emberi kapcsolataink, magatartásunk, beszédstílusunk, megbocsátásunk, programjaink mind e szerint működnek. Valaki tudja, hogy meg kellene írnia egy levelet, fel kellene keresnie beteg ismerősét... de inkább leül a tévé elé vagy az újságjához. Ismeri az Atya akaratát, de inkább a saját szórakozását választja.

Amikor a szentmisében megáldozol, magadhoz veszed Jézus alázatát is. Ha akarod... ha kész vagy rá... ha vágyakozol rá... van erőd teljesíteni az Atya akaratát.

A SZOLGÁLAT KINCSE

A szolgálat lehetőségeit az ismeri fel, aki igazán tud szeretni és ennélfogva vágyakozik rá, hogy jót tegyen. Aki keres, az mindig talál valamilyen szolgálatot. Az alapszolgálat könnyen felismerhető a hivatásból, családi állapotból. De ennél több is lehetséges. Aki Jézusnak adta az életét, mindig talál szolgálatot Isten Országáért, az emberek üdvösségéért. Jézus minden szava és tette arra irányult, hogy szolgálja az Atya akaratát és ezen keresztül az emberek üdvösségét. Ezért tanított, gyógyított, látogatta a betegeket és imádkozott.

A reggeli imában felajánlhatod az Úrnak minden munkádat, hogy szolgálja az Ő dicsőségét. De kérd a Lelket, mutassa meg a szolgálat más lehetőségeit is.

A szentmisében, amikor Jézust magadhoz veszed, ezt a szolgáló lelkületet is elfogadod. Ha kijössz a templomból és hazatérsz, ne bosszankodj, ha Jézus rámutat valamilyen szolgálatra, mint lehetőségre! Az Úr erőt ad, csak fogadd el, merd elfeledni önmagad, merj lemondani a hatalom és sikervágyról és meglátod nagy örömöt találsz a csendes, szinte észrevétlen szolgálatban!

Jézus felajánlja ezeket a kincseket neked minden szentmisén. Ha nem gyakorlod vagy nem fogadod el őket, akkor hiába a szentmise, hiába a szeminárium, hiába a kurzus, mert elvész mindezek kegyelmi tartalma a hanyagságban, a közömbösségben, az önzésben. Jézus vár, hogy igent mondj Neki!

Merd a Lélek gyümölcseit komolyan venni (Gal 5,22), merj szembeszállni gyengeségeiddel, mert az Úr sokat akar rád bízni! A legnagyobbat!

Katona István

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincset a földön, ahol moly rágja és rozsda marja, s ahol betörnek és ellopják a tolvajok! A mennyben gyűjtsetek kincset, ahol nem rágja moly és nem marja rozsda, s ahol nem törnek be és nem lopják el a tolvajok!" (Mt 6,19-20)

A szentmise öt kincse:

- **szelídség,**
- **hűség,**
- **szeretet,**
- **alázat,**
- **szolgálat.**

1.
Pilátus halálra ítéli Jézust

Pilátus halálra ítéli Jézust, pedig tudja, hogy ártatlan. Jézus egyetlen szót sem válaszol. Azok helyett teszi, akik a családban nem tudnak hallgatni... Akik könnyelműen ítéletet mondanak... Akik kibeszélik mások hibáit. Miattuk hallgat...

Uram, taníts meg minket hallgatni!

2.
Jézus vállára veszi a keresztet

Azok helyett teszi, akik eldobták vagy eldobni készülnek a családi élet keresztjét. Akik csak addig tudnak szeretni, amíg könnyű... Akik nem tudnak lemondani, áldozatot vállalni... Akik másra hárítják a családi élet nehezét... Akik nem merik elfogadni Isten áldását, a gyermeket... Akik őt még a keresztnél is nehezebbnek tartják... Rájuk gondolunk most.

Urunk, Téged kérünk, tegyed készségessé a családok tagjait közös keresztjük hordozására!

3.
Jézus először esik el a kereszttel

Azok helyett hordozza, akik nem fordítanak gondot gyermekeik nevelésére. Nem csoda, ha a földre roskad. Hányan vannak, akik nem törődnek gyermekeikkel... Az utca neveli őket... Soha nem beszélnek velük... Akik másoknak megtiltják a segítségnyújtást... Értük, helyettük vitt kereszttel roskad össze Jézus.

Urunk, add, hogy gondot fordítsanak a szülők gyermekeik nevelésére!

4.
Jézus Szent Anyjával találkozik

Milyen szomorú lehetett a Szűzanya, amikor meglátta meggyötört Jézusát. Együtt szenved azokkal az anyákkal, akik most sírnak, mert gyermekeik hitetlenek, szívtelenek, akik megcsúfolják önmagukban Krisztus arcát...

Tekints Urunk, könnyeinkre és változtasd meg gyermekeinket!

5.
Cirenei Simon segít Jézusnak a kereszt hordozásában

Először kényszerűségből, azután megrendült lélekkel. Hányan lehetnek Cirenei Simonok? Amikor anyagi szükségben látunk családokat... Amikor jótanácsot kérnek tőlünk... Amikor gyermekekre kellene vigyázni... Amikor öreg, egyedül maradt anyáknak kellene segíteni... A mi környezetünkben is van ilyen!

Urunk, add, hogy észrevegyük, mikor hol segíthetünk!

6.
Veronika kendőt nyújt Jézusnak

Nem tellett tőle más, hát letörölte Jézus arcát. De jó lenne, ha követnénk példáját! Hány és hány családnak csúfítja el képét a rossz híre. Talán mi tudnánk jót is mondani róluk... Talán hallgatnánk róluk... Talán együttérző szívvel segíthetnénk nekik... Mi nem találunk ilyen családot a környezetünkben?

Urunk add, hogy segítsünk megszépíteni más emberekben Krisztus arcát!

7.
Jézus másodszor esik el a kereszttel

Azok helyett hordozza, akik a családi életben csak a maguk boldogságát keresik. Nem csoda, ha összeroskad. Akik nem veszik észre elviselhetetlen teherrel küszködő feleségüket.... Nem veszik észre társra és lelkesítőre szoruló férjüket... Nem veszik észre jó szóra és melegségre vágyódó öreg szüleiket... Talán mi miattunk is összeroskadt Jézus?

Urunk, ígérjük, segíteni fogunk!

8.
Jézus vigasztalja a siránkozó asszonyokat

Milyen szép volt tőlük, hogy kiálltak Jézus mellett. Mennyi lehetőségünk van arra, hogy kiálljunk a családok mellett. Hogy van értelme a hűségnek... Hogy ma is eszmény a tiszta házasság... Hogy öröm a gyermek elfogadása... Csak néhány biztató szó kellene... Vagy mi is hallgatunk?

Urunk, tanúságot teszünk az akaratod szerinti családi élet mellett!

9.
Jézus harmadszor esik el a kereszttel

Azok helyett hordozza a keresztet, akik nincsenek tekintettel megöregedett, megrokkant családtagjaikra. Nem csoda, ha összeroskad. A tiszteletlen, bántó szavak miatt, a hálátlanságok miatt... mert még a legszükségesebbről sem gondoskodnak... mert támasz nélkül hagyják öregjeiket... mert kimutatják, hogy csak terhet jelentenek...

Urunk, add, hogy mi mások legyünk!

10.
Jézust megfosztják ruháitól

Keserves állomás volt ez Jézus számára. Még keservesebb, amiért vállalta. A hűtlen házastársakért... A romlott lelkű gyerekekért, fiatalokért, azokért, akik gúnyt űznek Isten legszebb terveiből... akiknek ajkán mindennapos a szemérmetlen beszéd... akik tetteikben és vágyaikban annyi családi boldogságot dúlnak föl...

Urunk, együttérzünk veled. Mi mások leszünk!

11.
Jézust keresztre feszítik

Milyen nehéz tehetetlenül... Azokért vállaltad, akiket betegség tett magatehetetlenné... Évek óta beteg gyermekekért... Gyenge és beteg anyákért... Megrokkant apákért... Ágyhoz kötött öregekért... Ezernyi áldozatot vállaló ápolóikért... Tudjuk, hogy milyen nehéz nekik.

Urunk, óvj meg minket a betegségtől!

12.
Jézus meghal a kereszten

Jézus mondta: senkinek sincs nagyobb szeretete, mint annak, aki életét adja barátaiért. Vedd keresztedre azok áldozatát, akik ezt megteszik családjukért! Életüket, szépségüket, örömeiket áldozó édesanyákat... A mindenüket gyermekeikért, unokáikért adó nagyszülőket... A fáradhatatlan édesapákat... Életüket adják övéikért.

Jutalmazd meg majd Te őket!

13.
Jézus testét leveszik a keresztről és a Fájdalmas Anya ölébe fektetik

Ma is vannak fájdalmas anyák, apák, gyermekek. Segíts nekik! Az árván maradt gyermekeken... Az egyedül maradt asszonyokon... A feleségükben mindent elvesztett férfiakon... Nehéz a koporsók mellett állni. Nehéz a sírba nézni. Nehéz az embernek elveszteni, akit szeret... Mi is tudunk ilyeneket.

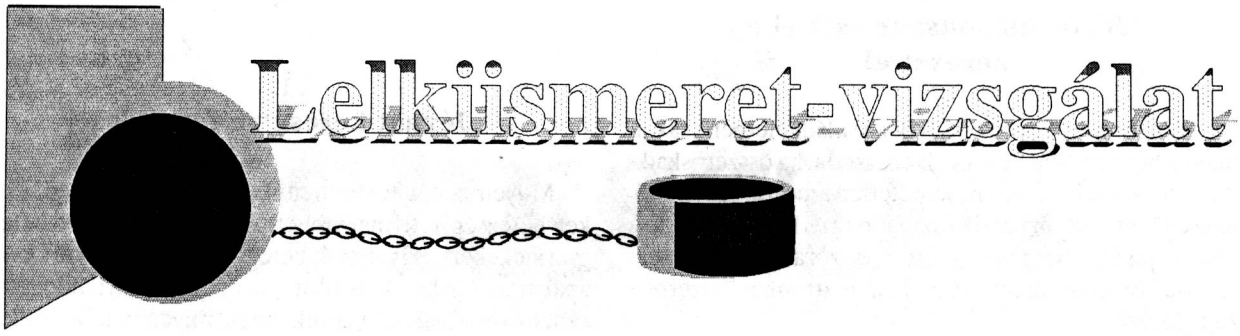
Állj mellettünk, ha a gyász fájdalma elér minket!

14.
Jézus holttestét sírba teszik

Nekünk is vannak sírjaink. Apánk fekszik benne... Anyánkat őrzi... Testvérünk neve áll rajta... Imádkozunk értük? Gondozzuk sírjukat? Gondolunk a lelkükre? Legalább most ne feledkezzünk meg róluk!

Urunk, vedd oltalmadba halottainkat!

(Ismeretlen szerző)

Így is vizsgálhatod lelkiismeretedet!

Konkrét lépéseink helyességénél fontosabb az, hogy helyes legyen az út, amin járunk. Vegyük tehát szemügyre életünk irányulását.

Van-e célja életünknek, s ha igen, Krisztus-e az Omega pontja, akiben összegeződik, s végső értelmet nyer életünk?

Alapvető magatartásunkról van tehát most szó.

Talán ezzel kezdhetnénk

- Szeretek-e élni? Van bennem életöröm?
- Tudatosult-e bennem, hogy végsősoron mindent ajándékba kaptam?
- Rá tudok-e csodálkozni a világ és a magam életének titkaira?
- Gondolok arra, hogy Jézus Krisztussal a lehető legtöbbet is megkaptam?
- **Egyáltalán:** Hálás vagyok-e azért, hogy én is élek?

Atyánk küldött

- Megfelel-e életem az Ő akaratának?
- Ismerem-e rám vonatkozó akaratát? Tudom, hogy milyen hivatást szánt nekem?
- Ha bizonytalan vagyok efelől, mit teszek annak érdekében, hogy felismerjem hivatásomat?
- Igyekszem kibontakoztatni képességeimet?
- **Egyáltalán:** Meg vagyok-e győződve arról, hogy a Mennyei Atya az én életemet is szeretettel elgondolta; hogy abban nem a vak véletlen, hanem az Ő gondviselése érvényesül?

Jézus a mi utunk

- Őszintén törekszem arra, hogy mindenben Jézus példája szerint tegyek?
- Melyek életemnek azok a területei, ahol nem az Ő szava a mérvadó? Ki az, mi az, ami miatt ilyenkor Őt háttérbe szorítom?
- Nem kell-e valakiről vagy valamiről lemondanom, ami jelenleg akadályként áll Jézus és közém?
- Mi az, amihez ragaszkodnom kell, hogy Jézus szeretetében megmaradhassak?
- Keresem azok társaságát, akik Jézushoz segíthetnek?
- **Egyáltalán:** Meg vagyok-e győződve arról, hogy az evangélium szerinti élet ma is, itt is megvalósítható, hogy Jézus Krisztus valóban él, s hogy Ő életünk legnagyobb realitása?

Isten Lelke éltet minket

- Figyelmesen hallgatom-e a Lélek belső indításait (lelkiismeretem szavát)?
- Készségesen megteszem-e a felismert jót?
- Mi az, amivel kapcsolatban nem vagyok őszinte önmagammal szemben?
- Hogyan olvasom a Szentírást? Imádságos lélekkel, vagy pedig csak úgy átfutva, felületesen?
- Bizalommal, őszintén imádkozom-e?
- Szoktam-e imádkozás közben csöndben is lenni, hogy egészen figyelmes, nyitott lélekkel az Ő szavát várjam?
- **Egyáltalán:** Meg vagyok-e győződve arról, hogy sosem vagyok egyedül, hogy Isten szeretete az én szívembe is kiáradt, hogy lényem mélyén világosság és erő lakik?

Hívők vagyunk

- Ajándéknak tekintem-e hitemet, keresztény voltomat, vagy netán még elismerést, kiváltságokat is szeretnék ezen a címen?

- Tudatában vagyok-e annak, hogy akarásom, erőfeszítésem nélkül elsorvad a hitem?
- Jelen körülményeim között mi veszélyezteti a hitemet?
- Hitünk titkai közül mi az, amivel nem tudok mit kezdeni?
- Érdeklődéssel és kitartással kutatok-e az igazság után?
- Életem melyik területén van szakadás az elveim és tetteim között?
- Megfontoltam-e azt, hogy életem gerincét a hitem adhatja, hogy minden tevékenységemet ehhez viszonyítva kell végeznem?
- **Egyáltalán:** Hol van életem súlypontja: önmagamban vagy Jézus Krisztusban?

Reményben élünk

- Bizakodással tekintek-e a jövő felé?
- Tudom-e azt, hogy a remény nem hangulat kérdése, több az optimizmusnál?
- Tudok-e előre örülni annak, amit ma még csak remélek?
- Hagyom-e magamat megvigasztalni?
- Van-e valami, aminek sikeres voltában már nem tudok remélni?
- Akkor is megteszek mindent, ha az eredmény várat magára, ha én talán meg sem fogom érni azt?
- Neki merek-e fogni olyan dolgoknak, amelyekről érzem, hogy meg kellene tenni, de amelyek meghaladják erőmet?
- Hogyan osztom meg a reménységemet másokkal?
- **Egyáltalán:** Vannak-e vágyaim, amelyek túlmutatnak hétköznapi szükségleteimen?

Szeretjük egymást

- Tudom-e azt, hogy mindenekelőtt a szeretet tesz emberré? Törekszem-e emberi kapcsolataimban a szeretetre tenni a hangsúlyt?
- Ki az, akit nem szeretek, ki az, akit kerülök?
- Tisztában vagyok-e azzal, hogy a szeretet nem létezhet áldozat nélkül?
- A szeretet kockázattal jár. Hogyan fogadom szeretetem visszautasítását, félremagyarázását, elárulását?
- Megérzem-e mások követelőzése mögött szeretet-éhségüket?
- Értékelem, viszonzom-e mások felém irányuló szeretetét?
- Törekszem-e személyessé (szeretettől áthatottá) tenni a körülöttem lévő tárgyi világot?
- Tudok-e különbséget tenni szeretet és élvezet, gyöngédség és kényeztetés között?
- Mit kívánok inkább: hogy engem szeressenek, vagy hogy én szerethessek, szolgálhassak másokat?
- **Egyáltalán:** Tudatában vagyok-e annak, hogy a szeretet valamilyen módon életem odaadását jelenti, hogy bárkire is irányul szeretetem, végső soron Isten szeretetére válaszolok vele?

Ima izzó szeretetért!

Taníts Uram és tégy erőssé, hogy az angyalok és szentek életét éljem! Emelj ki az ingerlékenység, fegyelmezetlenség és érzékenység gyöngéiből, melyekben vergődik lelkem és tölts meg engem önmagaddal! Leheld belém Lelkedet, amely erőt ad és lángra gyújt!

Amikor izzó szeretetért könyörgöm Hozzád, a legtisztább hitért, reményényért és szeretetért esedezem, a leghívebb kötelességérzés után vágyódom, szentség, békesség és égi öröm után epedek. Amikor izzó szeretetért könyörgöm Hozzád, ebben benne van minden, amit csak kérhetek Tőled. Semmi sem okozna fáradtságot, nem lenne nehéz, ha izzó szeretet égne a szívemben. Uram, amikor izzó szeretetért könyörgök, Téged kívánlak, egyedül érted esengek édes Istenem! Szállj be a szívembe, töltsd meg izzó szeretettel, önmagaddal én Istenem!

Newmann J. H.

Kézen fogott az Úr!

Felajánló ima Jézus Szíve ünnepre és minden első péntekre

Sokáig kerestem életem értelmét, a nyugvópontot az életemben, míg végül 1997 május végén Jézus mellett döntöttem. Éreztem, hogy valami nagy változás megy végbe bennem, de még nem fogtam fel, hogy ez mit jelent.

Azután, június 7-én, első pénteken elmentem a Margit körúti ferences templomba, mert előtte való vasárnap – Úrnapján – hirdették, hogy az első péntek Jézus szentséges Szívének ünnepe, és én nem tudtam, mit jelent ez az ünnep.

Még soha nem voltam „első pénteken".

A templomban egyetlen ismerősömmel sem találkoztam, így „egyedül" voltam.

Bevallom, egész mise alatt arra kértem az Urat, hogy tanítson meg engem imádkozni, mert én nem tudom, hogy ilyenkor mit kell mondani. Van-e olyan „kötelező" ima, amit ilyenkor mondani szokás, vagy sem? Szóval egész idő alatt „társalogtunk": én beszéltem az Úrhoz, s így eltelt a mise.

Amikor vége lett, hátramentem a templomban a hirdetőtáblához, hogy megnézzem, mikor kezdődik a következő mise.

A kiírás szerint csendes mise következett. „Na" – gondoltam – „én még ilyenen sosem voltam. Időm van, megvárom" – és visszamentem a padomba, ahol előzőleg ültem. Igen ám, de még volt negyedóra a mise kezdetéig. „Hát addig mit csináljak?"

Kimentem a Jézus Szíve oltárhoz imádkozni, és ott is elmondtam az Úrnak, hogy mi nyomja a szívemet és ismét kértem, hogy tanítson meg imádkozni. Amikor visszamentem a „padomba", meglepetésemre az alábbi levelet találtam ott:

„Leborulva imádlak Téged, Jézus Szent Szíve, aki most a szentáldozás után itt dobogsz az én szívemben. Felajánlom ezt a szentáldozásomat ma engesztelésül azokért a megbántásokért, amelyek szívedet a legméltóságosabb Oltáriszentségben érik. Engedd, hogy megvigasztaljalak elsősorban magamért! Bocsásd meg, hogy annyiszor megbántottalak! Ne fájjon Neked az én sok bűnöm és nemtörődömségem, de engesztelődj kérlek a többi ember bűne és hálátlansága miatt is! Szent kegyelmed segítségével azon iparkodom majd, hogy sok örömet szerezzek Neked. Minél bűnösebb voltam, annál tisztább szeretnék lenni ezentúl. Minél kevesebbet törődnek Veled az emberek, annál inkább Feléd szeretném fordítani minden figyelmemet én. Minél kevesebb gondot fordítanak parancsaid megtartására mások, annál inkább szeretném megtartani azokat én. Csak azt kérem alázattal, segíts, hogy ígéretemet meg is valósítsam. Amen."

Körbementem a templomban, hogy biztos máshol is találok ilyen imát, mert ez valószínűleg csak egy szórólap, de senkinek nem volt ilyen lap sem a kezében, sem a padjában. Ezen a papírlapon egy dátum is szerepelt, az én három nap múlva esedékes névnapom dátuma. Tehát a levél kétséget kizáróan nekem szólt! Akkor fogtam föl igazán, hogy Isten mennyire közel jött hozzám, sőt nevemen szólított, Ő, aki megváltott és a karjaiba zárt!

A csendes misét végigsírtam – én voltam a leghangosabb. Így fogott kézen és kezdett el vezetni engem az Úr! Hála Neki mindenért!

Mihály Margit

Az ICCRS 1997-es »Jézus Jeruzsálemben« lelkigyakorlata

Több mint 3000 katolikus – beleértve mintegy 500 főt a Szentföldről – 47 országból, 77 busszal érkezett az ICCRS által 1997 szeptember 24-29-e között megrendezett első „Jézus Jeruzsálemben" lelkigyakorlatra. A résztvevők 22%-a angol anyanyelvű, 20% spanyol, 15% arab, 13% francia, 12% olasz, 8% portugál, 5% indonéz, 3% német, 1,7% héber és 0,3% japán volt. Jelen volt 140 pap és három püspök is. Isten-kereső zarándokként jöttünk. Az Úr próféciában azt mondta: *„Legyetek bátrak és erősek, mert ez az összejövetel nagyon kedvemre lesz. A Megváltó példáját még egyszer fölmutatják Jeruzsálemben, hogy sok nemzet, különösen az én zsidó népem, láthassa. Még egyszer fölemeltetek, hogy megtérést, üdvösséget és gyógyulást hozzak Krisztus Teste – különösen a Szentlélekben népemmé választottak – összejövetelének tanúsága által. Ennek a tanúságnak hosszan tartó hatása lesz Jeruzsálemben. Minden rendben lesz. EMMANUEL vagyok – Isten veletek van. Előttetek járok."* Isten valóban pártfogásába vett minket Galileában, Betlehemben és Jeruzsálemben.

Isten közbelépése

Tragédiával végződhetett volna a találkozó első estéjén történt esemény. Az ICCRS a helyi arab plébániák katolikusait meghívta a gyógyító szolgálatra. Amikor a vártnál nagyobb számban megérkeztek betegeikkel és öregeikkel a kapuhoz, teljesen elzárták a szomszédos utcák forgalmát. A lelkigyakorlat sok résztvevője sem tudott bejutni. A megijedt és mit sem sejtő tulajdonos nem engedte be őket. Megérkezett az izraeli rendőrség is. Kiabálás, lökdösődés, tülekedés kezdődött. A csalódottság és a harag növekedett. Egyesek egyszerűen elmentek. Amikor az ICCRS tanács tagjai tudomást szereztek a kialakult helyzetről, kimentek a buszokhoz, hogy imádkozzanak a betegekért. A lelkigyakorlatozók is együttéreztek a helyi keresztényekkel. Mindenki imádkozni kezdett Isten közbelépéséért. És hirtelen változás történt. A rendőrség kinyitotta a kaput és mindenki bemehetett. Az ICCRS tanács tagjai imádkoztak értük és sokan Lélekben nyugodtak. Rufus atya az emelvényről továbbította Isten szeretetét és erejét. Az Úr keze nyilvánult meg és nagy áldásban részesültek az emberek.

Szoros együttműködés

Az ICCRS tanács tagjai együttműködtek a Katolikus Karizmatikus Megújulás több mint 200 vezetőjével, akik a nemzetközi lelkigyakorlathoz csatlakozó nemzeti zarándoklatokat vezették.

Tevékenységek nyelvek szerint

Nyelvek szerint csoportosították a lelkigyakorlatozókat a különböző eseményeken, mint például a Galileai tengeren rendezett hajókirándulláson, a különböző kegyhelyeken tartott szombati szentmiséken, a hétfői szentségimádáson, a zseblámpás körmeneten, és a Ge Ben-Hinnon völgyében tartott imaösszejöveteleken, ahova nagy alázattal elgyalogoltunk, saját bűneinkért és az egész világ bűneiért vezekelve azon a helyen, amelyet Jézus „Gehennának" nevezett. Ilyen még nem történt a Szentföldön. Isten ereje és jelenléte világosan érzékelhető volt ezeken az eseményeken.

Raniero Cantalamessa atya

Raniero Cantalamessa OFM atya, a lelkigyakorlat vezetője, arra hívott, hogy *„merüljünk el, keresztelkedjünk meg Jézus halálában."* Hangsúlyozta annak szükségességét, hogy *„kiüresítsük magunkat, amint Jézus kiüresítette önmagát"* (Fil 2,5-11). Miután tanúságot tett döntéséről, aminek következtében *„élete gyeplőjét Jézus kezébe adta"*, hangsúlyozta, mennyire fontos, hogy átadjuk életünket Jézusnak, hogy valóban „megismerjük" Őt és az Ő Szentlelke vezessen minket.

Helyi arab keresztények

Az ICCRS az elejétől fogva elhatározta, hogy vigasztalást és bátorítást hoz a palesztin keresztényeknek. VI. Pál pápa, a szentföldi egyház megnövekedett jelentőségére vonatkozó apostoli buzdításában azt mondja: *„Ha megszűnik jelenlétük, a szentélyek az élő bizonyság melege nélkül maradnak és Jeruzsálem és a Szentföld keresztény szent helyei múzeummá válnak... Ez egy közösség, amely a történelem folyamán számtalan megpróbáltatást állt ki és*

fájdalmas nehézségeket szenvedett el. Belülről megosztottság, kívülről üldözések és egy ideje pedig emigráció gyengítette, amíg mára már nem képes fenntartani magát, ezért rászorul megértésünkre, erkölcsi és anyagi támogatásunkra."

A helyi keresztények megérintése

Az ICCRS a helyi karizmatikusoknak előadókat biztosított **Élet a Lélekben** munkacsoportok megszervezéséhez, amelyek népszerűek voltak a palesztin és egyéb helyi lakosok körében. Azóta néhány imacsoport alakult. Pénzbeni áldást is próbáltunk hozni a palesztin keresztényeknek. Cserébe rendkívüli együttműködésükkel és segítségükkel áldottak meg minket, különösen Betlehemben és cserkészeik által.

Nemzetek körmenete

Az utolsó estén, az összes nemzet számára tartott körmeneten minden résztvevő kifejezhette örömét: színes felvonulás, tüzes dicsőítő énekek, örömkiáltások és rögtönzött tánc a nemzeti lobogók, keresztény zászlók alatt. Sokan helyi viseletbe öltöztek. Az Annie Corpin által vezetett Fülöp-szigeteki zeneszolgálat, mint mindvégig, most is nagy áldást jelentett.

Zsidó – nem-zsidó

A Jézus-hívő Zsidók Egyháza és a Nem-zsidó Nemzetek Egyháza találkozott és megáldotta egymást. Benjamin Berger röviden ismertette a Messiási Zsidó Mozgalom nemrégiben történt megjelenését az egész világon, beleértve Izraelt is. A zsidó Jean-Baptiste Gourion, o.s.b. atya, a jeruzsálemi Katolikus Zsidó Közösség plébánosa kérte Istent, hogy Jézus Urunk nem-zsidó követőit áldja meg. Ezt követően a keresztény Thérése de l'E. J. Andrevon, a Jeruzsálemben élő Nyolc Boldogság Közösség tagja vezetett számunkra egy imát, amelyben áldást kért a Zsidó Egyházra. Tudom, hogy ez megörvendeztette Jézust.

Henri Lemay

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

HISZEK A SZENTLÉLEKBEN

Hiszem, hogy meg tudja szüntetni előítéleteimet.
Hiszem, hogy úrrá tud lenni közömbösségemen.
Hiszem, hogy gondolataimat a szeretetre tudja irányítani.
Hiszem, hogy meg tud óvni a gonosztól.
Hiszem, hogy bátorítani tud a jóra.
Hiszem, hogy le tudja győzni szomorúságomat.
Hiszem, hogy szeretetet tud bennem ébreszteni Isten Igéje iránt.
Hiszem, hogy meg tudja szüntetni kisebbrendűségi érzésemet.
Hiszem, hogy erőt tud adni az élethez.
Hiszem, hogy testvért tud mellém állítani.
Hiszem, hogy egész valómat be tudja tölteni.

(ismeretlen szerző)

GETSZEMANE...

Atyám! Végtelenül szomorú az én lelkem.
A nap elrejtette arcát,
s tudom: eljött az óra, meg kell tennem...
Bárányod feláldozza magát.

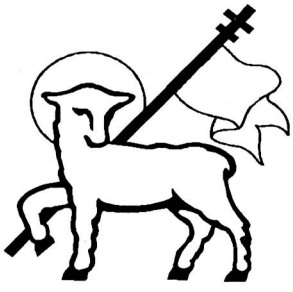
Most minden sötét. Tépett vagyok és gyenge.
Hallod, hogy zúgnak a szelek!
Atyácskám, gyermek vagyok ismét!
Végy kezedbe,
s engedd, hogy átöleljelek!

Ó Péter, János, miért? Miért hogy éppen most alszotok?
Szinte kísért a félelem!
De nem! A békét elhozta az angyal, nyugodjatok,
én is megnyugodtam. Atyám!
Úgy legyen!

K.V.

IMÁDSÁG A PAPOKÉRT

Uram Jézus, papjaidat közülünk választottad, és elküldted őket, hogy hirdessék igéidet és a nevedben munkálkodjanak. Egyházadnak adott ily nagy ajándékodért dicsőítünk és hálát adunk. Kérjük, töltsd meg őket szereteted tüzével, hogy szolgálatuk nyilvánvalóvá tegye: jelen vagy az Egyházban! Mivel földi edények ők, kérjük, hogy gyengeségükön a Te hatalmad fénye ragyogjon át! Ne engedd, hogy megpróbáltatásaikban összeroppanjanak, hogy kétségeikben valaha is elcsüggedjenek, hogy a kísértésben felőrlődjenek, hogy üldöztetésben valaha is elhagyatva érezzék magukat! Az imádság által buzdítsd őket, hogy életüket mindennap a Te halálodnak és feltámadásodnak éljék! Ha ellankadnak, küldd el nekik Szentlelkedet; segítsd őket, hogy a mennyei Atyát dicsőítsék, s hogy a szegény bűnösökért imádkozzanak! Ugyanazon Szentlélek által juttasd ajkukra a Te igéidet, szívükbe a Te szeretetedet, hogy a szegénynek jó hírt, a tört szívűnek gyógyulást hozhassanak. Édesanyád, Mária, kit szeretett tanítványodra ajándékul hagytál, legyen ajándékod minden pap számára! Add meg, hogy Ő, aki Téged a maga emberi képére alakított, papjaidat a Szentlélek ereje által a Te isteni képedre alakíthassa – az Atyaisten dicsőségére! Amen.

Kívánjuk, hogy a feltámadt Úr Jézus minden kedves olvasónknak adjon új életet!

Reménység Lelke,
újítsd meg
világunkat!
Szeretet Lelke,
add, hogy barátokra
leljünk!
Békesség Lelke,
add, hogy
kiengesztelődjünk
egymással!
Isteni Öröm Lelke,
vezess minket az
Atyához!
Amen.

(ismeretlen szerző)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Megjelentettük **Halász Piusz: Énekek Éneke** című könyvét (150.–Ft), mely Isten szeretetének misztériumáról szól.

¤ Akik még nem rendezték **előfizetésüket**, kérjük mielőbb tegyék meg. Budapestre 730.–, vidékre 780.–Ft egy évre az előfizetés. Elnézést kérünk azoktól, akiknek csekket küldtünk és már befizették az összeget.

¤ Kérjük kedves előfizetőinket, hogy **lakcímváltozásukról**, vagy **ha nem kapták meg lapunkat**, értesítsenek vagy hívjanak fel telefonon (117-48-95). Több újságot is visszahozott a postás, mert a címzett ismeretlen volt.

90,- Ft

Megjelent:

Halász Piusz:

Énekek Éneke

Kapható az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

TÜZ
evangelizáció

1998. március 14. szombat du. 17.00-22.00
Az evangéliumot hirdeti és gyógyító szolgálatot végez:
ALVARO GRAMMATICA atya (Olaszország)
Budapest, XII. Szamos u. 2/c - BSE Röplabdacsarnok

TARTALOMJEGYZÉK • János Pál pápa: Dominum et Vivificantem- A Lélek, ki meggyőzi a világot a bűnről...2 • Charles Whitehead: Az Úr hív bennünket! II.rész...3 • Oswald Chambers: Imádkozva vizsgáld magad...8 • Németh Gyuri: Levél Jézushoz...9 • Katona István: A kereszt gyümölcse...10 • Keresztút...12 • Lelkiismeretvizsgálat...14 • Mihály Margit: Kézen fogott az Úr...16 • Henry Lemay: Jeruzsálemben...17 • Hiszek a Szentlélekben, Getszemáni...18 • Imádság papokért, szerkesztői üzenetek...19

Fotó: Fehér Márta

– M A R A N A T H A –

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Tel/Fax: 117-4895
Főszerkesztő: Katona István

Kiadja az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az GÖDI PRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865–2805 B/EL/28/1992